

1 הגמרא מביאה דעה החולקת על רבי יונתן: תני רבי יצחק וְשִׁמְעָא
2 חולק, ולדעתו לא היה בי אם ארון אחד עבור מטרת נדבה אחת,
3 דְּכֵתִיב בספר מלכים 'וַיִּקַּח יְהוֹשֻׁעַ תְּבִנָּה אֶרֶז אֶחָד וַיִּקְבֹּה הוּא בְּדִלְתּוֹ
4 וַיִּתֵּן אֹתוֹ אֶצְל הַמִּזְבֵּחַ מִיָּמִין', ומשמע שהיה רק ארון אחד.
5 הגמרא מיישבת לפי דעה זו את הסתירה היכן עמד הארון.
6 מבארת הגמרא: וְהָא דְּכֵתִיב בספר דברי הימים 'וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ וַיַּעֲשֵׂהוּ
7 אֶרֶז אֶחָד וַיִּתְּנֶהוּ בְּשַׁעַר בֵּית ה' חוּצָה' ומשמע שלא היה הארון
8 אצל המזבח אלא אצל שער בית ה' חוצה, אֶמָּר רב חונא, שאכן
9 יהודים הניחו אצל המזבח אבל המלך הוציאו לחוץ מִפְּנֵי הַתְּמָאִים
10 שאינם יכולים להכנס אל תוך העזרה.
11 הגמרא מיישבת לפי דעה זו את הסתירה במטרת הכסף: ועל
12 הסתירה במטרת הכסף שנאסף בארון, מתרץ רבי חונא בְּשֵׁם רבי
13 יוסף, לפי דברי הפסוק 'אֲךָ לֹא יַעֲשֶׂה בֵּית ה' כְּפֹת כֶּסֶף מְזֻמָּרוֹת
14 וגו' כי לעשי המלֵאכָה יִתְּנֶהוּ וְחִזְקוּ בוֹ אֶת בֵּית ה', שכל מה שלא
15 נתנו לצורך כלי שרת היה בעוד שהיו צריכים את הכסף לבדק
16 הבית אולם לאחר שהשלימו את בדיק הבית קנו במותר כלי שרת.

הדרן עלך פרק שלשה עשר שופרות

פרק שביעי - מעות שנמצאו

הלכה א - משנה

19 בפרק הקודם למדנו שהיו שלשה עשר שופרות במקדש. משנתנו
20 דנה מה הדין כשנמצאו מעות בין השופרות ולא ידוע מהיכן
21 המעות. אומרת המשנה: מְעוֹת שֶׁנִּמְצְאוּ בבית המקדש על הארץ,
22 בין שופר של הַשְּׁקָלִים שכתוב עליו 'תקלין חדתי' וממנו לוקחים
23 את המעות לקניית קרבנות הציבור, לבין שופר של שקלי נדבה
24 שממנו לוקחים את המעות לקניית העולות לקיץ המזבח, ולא
25 ידוע לאיזה שופר שייכים מעות אלו, הולכים בהם אחר הקרוב בין
26 להקל ובין להחמיר, ולכן אם נמצאו המעות קרוב לשופר הַשְּׁקָלִים
27 דינם שִׁפְלוֹ לַשְּׁקָלִים, ואם נמצאו המעות קרוב לשופר הַנִּדְבָה
28 דינם שִׁפְלוֹ לַנִּדְבָה. ואם נמצאו המעות מִחֻצָה לַמִּחֻצָה – באמצע,
29 ואינם קרובים לשופר אחד יותר מחבירו, דינם שִׁפְלוֹ לַנִּדְבָה
30 ובגמרא יבואר.

31 אם נמצאו המעות בין שופר של עציץ לשופר של לְבֹנָה, הולכים
32 אחר הקרוב ולכן אם קרוב לעציץ, יפלו לעציץ, לְבֹנָה, יפלו
33 לְבֹנָה. ואם היו המעות מִחֻצָה לַמִּחֻצָה – באמצע, יפלו לְבֹנָה,
34 כיון שהיא חמורה יותר מהלבונה היא עצמה נקרכת ואילו העציץ
35 הם רק מכשירי קרבן. אם נמצאו המעות בין שופר של קינין
36 לשופר של גִּזְזִיל עוֹלָה, הולכים אחר הקרוב ולכן אם קרוב לקינין,
37 יפלו לקינין. קרוב לגִּזְזִיל עוֹלָה, יפלו לגִּזְזִיל עוֹלָה. ואם נמצאו
38 המעות מִחֻצָה לַמִּחֻצָה – באמצע, יפלו לגִּזְזִיל עוֹלָה, שדעת התנא
39 של משנתינו כחכמים הסוברים לעיל (פ"ד ה"ד) שהקינין הם אחד
40 לחטאת ואחד לעולה, ונמצא שגזזלי עולה חמורים יותר שהם
41 קרבים כולם כלייל.

42 המשנה מוסיפה לרדן במעות נוספים שאין ידוע מהיכן הם. אומרת
43 המשנה: אם נמצא מעות בין כיס של מעות חולין לכיס של מעות
44 מַעֲשֵׂר שָׁנִי, שחיללו פירות מעשר שני עליהם ודין המעות שצריך
45 להעלותם לירושלים, הולכים אחר הקרוב, ולכן אם נמצאו קרוב
46 לחולין, דינם שִׁפְלוֹ לַחֲלוּלִין ומותר להוציאן חוץ לירושלים, ואם
47 נמצאו קרוב למַעֲשֵׂר שָׁנִי, דינם שִׁפְלוֹ לַמַּעֲשֵׂר שָׁנִי ויעלם
48 לירושלים. ואם נמצאו מִחֻצָה לַמִּחֻצָה, דינם שִׁפְלוֹ לַמַּעֲשֵׂר שָׁנִי
49 מפני שהולכים לחומרא.
50 מסכמת המשנה: וְהַהֲלָל כִּשְׁאֵין יודעים מהיכן המעות שנמצאו,
51 אם אפשר הולכין אחר הקרוב אפילו כשזה לְהַקִּיל, ואילו אם היו
52 המעות מִחֻצָה לַמִּחֻצָה הולכים לַחֲמִיר.

גמרא

53 שנינו במשנה 'מעות שנמצאו בין השקלים לנדבה'. כעת הבינה

56 הגמרא שהיו כל הקופות עומדים בשורה ישרה, אם כן, נמצא
57 שלא יתכן שימצאו את המעות בין שופר השקלים שהוא הראשון
58 בשורה לבין שופר הנדבה שהוא האחרון בשורה, ולפיכך מקשה
59 הגמרא: לֹא הוּצְרָכָה דְּלֹא – וכי לא היה עדיף אם היו משמיעים דין
60 זה באופן השייך במציאות, והוא, כשנמצאו המעות בין שְׁקָלִים
61 לְקִינִים ששני שופרות אלו סמוכים זה לזה. מתרצת הגמרא: רבי
62 אֲבֹנִי בְּשֵׁם רבי פְּנִיָּה אמר, לא כפי שאנו סוברים שבשורה ישרה
63 היו עומדים הקופות, אלא השופרות בְּמִין בּוֹכְלִיָּאָר – כצורת
64 תכשיט עגול הָיוּ עֲשׂוּיִן – היו עומדים, וכיון שהיו עומדים בעיגול
65 הרי שאכן המציאות היא שהשופר הראשון של השקלים סמוך
66 לשופר האחרון של הנדבה.

67 שנינו במשנה: 'מעות שנמצאו בין השקלים לנדבה וכו' מִחֻצָה
68 לַמִּחֻצָה יפלו לַנִּדְבָה'. לכאורה דברי המשנה נסתרים מהכלל
69 שנקבע בסוף המשנה שבמחצה למחצה הולכים להחמיר, וכאן
70 היה ראוי שיפלו המעות לשקלים החמורים שמהם נקנים קרבנות
71 הציבור. הגמרא מבארת זאת: אֵית דְּבָעֵי מִיָּמָר – יש שרצו לומר
72 את הטעם שאין המעות נופלים לשקלים, כיון שיש לחשוש שִׁמְעָא
73 לא יצטרכו את המעות לצורך הקרבנות והם יפלו לְשִׁירֵי הַלְשָׁכָה
74 שקדושתם קלה ובהם בונים את חומות העיר ירושלים
75 ומגדלותיה, ונמצאת הנדבה חמורה ממנה שהרי היא כולה קריבה
76 עולות. וְאֵית דְּבָעֵי מִיָּמָר – ויש שרצו לומר את הטעם לכך
77 שהמעות נופלים לנדבה, כיון שנמצאו המעות באופן של מִחֻצָה
78 לַמִּחֻצָה, הרי הם חשובים כְּמִי שְׁמַת הבעלים של השקלים כיון
79 שאף הם אין להם בעלים, ודינם שילכו לנדבה כפי שֶׁאֶמָּר רבי יסא,
80 עַד דְּאֵמָּר תָּפֵן – כשהייתי בארץ בבל שְׁמַעִית קָל – שמעתי את
81 קולו של רב יהודה ששָׁאֵל לְשִׁמְעָאֵל בדין הַפְּרִיש שָׁקְלוֹ וְמַת מֵה
82 עושים במעות, אֶמָּר לִיה שמואל לרבי יהודה, שהמעות יפלו
83 לַנִּדְבָה ולכן אף כאן יפלו לנדבה.

84 אגב שהביאה הגמרא מימרא בשם רבי יסא, מביאה הגמרא
85 מימרא נוספת שאמרה: אמר רבי יסא, מוֹתֵר עֲשִׂירִית הָאִיפָה יפלו –
86 של כהן גדול, כגון שהפריש מעות לצורך כך ונותרו, נזרקו בזה
87 אמוראים. רבי יוחנן אֶמָּר, יוֹלִיבֵם לִים תְּפִלָּה. רבי לעזר אֶמָּר, יפלו
88 לַנִּדְבָה.

89 שנינו במשנה, 'בין קינין לגזזלי עולה, קרוב לקינין יפלו לקינין
90 קרוב לגזזלי עולה יפלו לגזזלי עולה, מחצה למחצה יפלו לגזזלי
91 עולה'. הגמרא מקשה על משנתנו: וְקָשָׁא – וקשה על משנתנו
92 שאמרה שבמחצה על מחצה ילכו המעות לגזזלי עולה, וכי יש
93 חֲטָאֵת קְרִיבָה עוֹלָה, הרי חטאת העוף דמה קרב למטה ועולת
94 העוף דמה קרב למעלה ואם שינה פסול, והיה ראוי לחשוש
95 שיתכן שהמעות הם מהקינים הקרבים אחד חטאת ואחד עולה,
96 ונמצא שמקריבים את החטאת כעולה. מתרצת הגמרא: חִזְקִיָּה
97 בְּשֵׁם רבי שְׁמַעְיָן בן לָקִיש אמר, שכמו שאנו אומרים שְׁתַּנְיָא בֵּית
98 דִּין הוּא מתחילה עַל הַמִּזְבֵּחַ שחטאת שִׁקְרָב קרבנות עולות,
99 אף כאן אנו אומרים שמעות הללו שנמצאו בית דין מתנה עליהם
100 שהם קרבים עולות.

101 מקשה הגמרא: סוף סוף כיון שבמחצה על מחצה יש לנו צד לומר
102 שהמעות הללו משופר של קינין הם וניתנו על ידי אשה שחפצה
103 להתכפר בחטאת ובעולה, אם כן עכשיו שהמעות נופלים לגזזלי
104 עולות ואינם קרבים חטאת, הֲאִשָּׁה הוֹאֵת כְּפָה הוּא מִתְכַּפֵּרֶת, הרי
105 חסר לה את קרבן החטאת וכיצד היא יכולה לאכול בקדשה? מתרצת
106 הגמרא: אֶמָּר רבי יצחק, הֲנֵנִי בֵּית הוּא, שמי שנתנה
107 והוא הַמִּסְפָּק להקדש אֵת הַקִּינִין, הוּא מִסְפָּק אֵת הַתְּפִסוּלוֹת – כגון
108 אם נטרף העוף אחר לקחתו עליו להביא עוף אחר, וכן הוא צריך
109 לספק את האובדות, והיינו, באופן זה שנאבדו המעות, הרי הוא
110 מביא משלו עוף אחר ומקריבים אותו לשם חטאת לחובת
111 הבעלים, אלא שהעוף אינו נאכל כדין חטאת הבאה על הספק
112 שהרי יתכן שלעולם אין זה חטאת.

113 הגמרא מקשה על משנתנו שהוכירה רק שלושה אופנים של
114 נמצאו מעות בין השופרות. מקשה הגמרא: לֹא צוּרְכָה דְּלֹא – וכי
115 לא היו צריכים לומר מה יהיה הדין כשנמצאו בין השופרות

1 האחרים, כגון בין עולה לעצים שמחצה על מחצה יפול לעולה,
2 כיון שהעולה היא קרבן והעצים הם רק מכשירי קרבן, וכן בין
3 ללבונה, לזהב לפפורת, שמחצה על מחצה הוא ללבונה כיון שהיא
4 קרבן, וכן באופנים הנוספים. מתרצת הגמרא: ותניתה בפופה –
5 האופנים הנוספים שלא הוזכרו במשנה להדיא, נכללו במה ששנה
6 התנא בסיפא, זה הפלל הולבין אחר הקרוב מחצה למחצה
7 לתחמיר, ודי בכך.

8 הלכה ב - משנה

9 המשנה ממשיכה לדון בדברים נוספים שנמצאו במקומות שונים,
10 מה דינם: מעות שנמצאו לפני סוחרים בהמה בירושלים ואין יודעים
11 מה הם, לעולם יש על המעות קדושת מעשר שני, לפי שרוב אוכלי
12 הבשר בירושלים במשך כל ימות השנה ממעות מעשר שני הם,
13 וזאת משום שעולי הרגלים לא היו מספיקים לאכול ברגל את כל
14 מעות המעשר שני שהעלו עמם והם משאירים את המעות
15 בירושלים, ועיקר אכילת מעות מעשר שני הוא בבהמות שלמים
16 ולכן רוב הבהמות הנקנות בירושלים הם ממעות מעשר שני,
17 והמעות שנמצאו לפני הסוחרים יש לתלות שהם מהלוקחים
18 שבאו לקנות ועדיין לא קנו ולכן הם מעשר שני. ואם נמצאו מעות
19 בהר הפית הם חולין, לפי שחזקת המעות שבהר הבית
20 שמתרומת הלשכה הם באים, וחזקה שאין הכהן מוציא מן
21 הלשכה מעות עד שהוא מחללם. ואם נמצאו מעות בירושלים
22 שלא לפני סוחרים בהמה, אם נמצאו בפשאר כל ימות השנה הרי הם

23 חולין שכן רוב מעות העיר הם חולין. ואם נמצאו בשעת הרגל הרי
24 המעות הכל מעשר, לפי שבזמן הרגל רוב המעות הם של מעשר,
25 ואין אומרים שהמעות כבר נפלו קודם הרגל, לפי ששווקי
26 ירושלים עשויים להתכבד בכל יום, ואם נפלו קודם הרגל כבר היו
27 נמצאים.
28 פשר שנמצא בעזרה ואין ידוע של איזה קרבן הוא. אם נמצא
29 הבשר כשהוא מנותח וחתוך לאיברים גדולים כמו שמנתחים
30 וחותכים את העולות, הרי דינו עולות, ואם נמצאו איברי הבשר
31 מנותחים לחתיכות קטנות שאינם כסדר העלאה על המזבח אלא
32 כסדר אוכלי בשר, הרי הן תפאות הנאכלות לכהנים. ואם נמצא
33 הבשר בירושלים מחוץ לעזרה, דנים אותו כדין זבחי שלמים
34 הנאכלים בכל העיר, כיון שרוב בשר הנאכל בירושלים הוא של
35 שלמים. מוסיפה המשנה: זה וזה – בין אברים ובין חתיכות, בין
36 הנמצא בעזרה ובין הנמצא בירושלים, אינם קרבים ואינם נאכלים
37 לפי שנפסלו בהסח הדעת, אלא שאסור לזלזל בהם לשורפם עד
38 שיפסלו בוודאי, ולכן תעופר צורתו – מניחים את הבשר עד
39 שתעובר ממנו צורת בשר ויפסל ביותר ויצא לבית השריפה.
40 נמצא בשר בגבולין – בשאר ערי ישראל, אם הבשר חתוך לאיברים
41 גדולים, הרי זה גבולות, שכן הדרך בבשר האסור שחותכים אותו
42 לאברים גדולים ומשליכים ברחובות למאכל הכלבים, ואם היו
43 חתוכים לחתיכות קטנות, מותרות, שכן דרך הבשר הכשר
44 להיחתך כך לפי שבוזה היא ראויה להינתן לפני האורחים ובני
45 הבית.

שקלים דף יט עמוד ב תלמוד בבלי המבואר "שפה ברורה – עוז והדר" (ליום רביעי) קלז

1 וּבְשַׁעַת הָרָגָל שֶׁהַבָּשָׂר מְרוּבָה וְיֵשׁ בְּנֵי אָדָם שְׁחוּתִכִּים גַּם אֶת הַבָּשָׂר
2 הַבָּשָׂר לַחֲתִיכוֹת גְּדוּלוֹת, לִכֵּן אֵף אֵיכָרִים – חֲתִיכוֹת גְּדוּלוֹת
3 מוֹתְרוֹת.

נמרא

4 שְׁנִינוּ בַּמִּשְׁנָה, 'מַעוֹת שֶׁנִּמְצְאוּ וכו' וּבַהֲרָה הַבֵּית חוּלִין', הַגִּמְרָא
5 מַקְשָׁה עַל כֵּךְ. מַקְשָׁה הַגִּמְרָא: לֹא צוּרְכָה דְּלֹא בְּהָרָה הַבֵּית קוֹדֵשׁ –
6 וְכִי לֹא הִיָּה צָרִיךְ הַתֵּנָא שֶׁל הַמִּשְׁנָה לִּימָר שְׁבַהֲרָה הַבֵּית הַמַּעוֹת הֵם
7 קוֹדֵשׁ, שְׁהָרִי בּוֹדָאִי הַמַּעוֹת שְׁבַהֲרָה הַבֵּית מַגִּיעִים מִתְּרוּמַת
8 הַלִּשְׁכָּה, כִּיּוֹן שֶׁאֵין אָדָם רֹשָׁאִי לְהַכְנִיס מַעוֹת לַהֲרָה הַבֵּית, וְאֵם כֵּן
9 הַמַּעוֹת הֵם קוֹדֵשׁ.

10 מִתְּרַצָּה הַגִּמְרָא: אִמְרֵי רַבִּי כָּאֵל בִּשְׁם רַבִּי חִיָּיָה בְּשֵׁם רַבִּי יוֹחָנָן, אֲבָן
11 בּוֹדָאִי הַמַּעוֹת: שְׁבַהֲרָה הַבֵּית מַגִּיעִים מִתְּרוּמַת הַלִּשְׁכָּה, אֲלֵא
12 שֶׁמִּכַּל מְקוֹם הֵם חוּלִין לְפִי שֵׁשׁ חֻקָּה שֶׁאֵין חֶבְדָּן מוֹצִיא מִן הַלִּשְׁכָּה
13 מַעוֹת, לְהוֹלִיכֵן חוּץ לַעֲזָרָה עַד שֶׁקּוֹדֵם לָכֵן הוּא מַחֲלֵל עַל הַחֶבְדָּה,
14 וְנִמְצָא שֶׁהַמַּעוֹת הֵם חוּלִין בּוֹדָאִי.

15 קְדָשִׁים שְׁהוֹסֵחַ הִדְעַת מֵהֶם מִלְשֶׁמֶרם פְּסוּלִים בְּפִסּוּל הַנִּקְרָא
16 'הִיסַח הַדַּעַת' וּבִלְשׁוֹן הִירוּשְׁלָמִי 'הִסַּע דַּעַת'. בַּמַּהוּת פְּסוּל זֶה
17 נִחְלָקוּ רַבִּי יוֹחָנָן וְרַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן לִקִּישׁ בַּמִּסְכַּת פְּסָחִים (ד.א.) רַבִּי
18 יוֹחָנָן סוֹבֵר שֶׁהוּא 'פְּסוּל טוּמְאָה': שֶׁעָשׂוּ חֲכָמִים מַעֲלָה בְּקִדְשִׁים
19 לַחֲשׁוֹשׁ שֶׁמָּא בּוֹמֵן שֶׁהִסִּיחַ אֶת דַּעְתּוֹ מִהַקְדָּשִׁים נִגְעָה בָּהֶם טוּמְאָה
20 וְהוּא אֵינוֹ יוֹדֵעַ מִכֵּךְ. 'פְּסוּל טוּמְאָה' הוּא אֵינוֹ פְּסוּל בְּגוֹף הַקְדָּשִׁים
21 אֲלֵא מִשּׁוֹם סֵפֶק בַּעֲלָמָא, וְלִכֵּן אֵם יָבֹא אֵלֵיהֶם הַנְּבִיא וְיֹאמַר שֶׁלֹּא
22 נִגְעָה טוּמְאָה בְּקִדְשִׁים בְּכָל זֶמֶן הִסַּח הַדַּעַת הָרִי הַקְדָּשִׁים טְהוּרִים.
23 רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן לִקִּישׁ סוֹבֵר שֶׁפְּסוּל זֶה הוּא 'פְּסוּל הַגּוֹף' שֶׁעָשׂוּ
24 חֲכָמִים מַעֲלָה בְּקִדְשִׁים שֶׁאֵם מִסִּיחִים אֶת הַדַּעַת מִהַקְדָּשִׁים הָרִי
25 שֶׁל נִפְסָלִים גַּם אֵם הֵם לֹא נִטְמָאוּ, וְלִכֵּן גַּם אֵם יָבֹא אֵלֵיהֶם וְיֹאמַר
26 הֵם נִטְמָאוּ מִהַקְדָּשִׁים הָרִי הֵם פְּסוּלִים.

27 בְּסוּגִיָּא שֶׁלְּפָנֵינוּ מְבוּרָא שֶׁאֵם פְּסוּל 'הִסַּע דַּעַת' הוּא 'פְּסוּל טוּמְאָה'
28 הָרִי הַקְדָּשִׁים הַפְּסוּלִים צְרִיכִים קוֹדֵם שְׁרִיפְתָּם 'עֵיבוֹר צוּרָה',
29 וְהֵינּוּ שְׁעָלֵיהֶם לְהַפְסֵל בְּאוֹפֶן וְדָאִי עַל יְדֵי שִׁיעוּבּוֹר עֲלֵיהֶם זֶמֶן
30 הַאֲכִילָה וְתַעוּבָר מֵהֶם צוּרַת בָּשָׂר וְיִדְהִי נוֹתֵר, שִׁכֵּן אִי אִפְשָׁר
31 לְשַׂרוֹף אֶת הַקְדָּשִׁים מִסַּפֵּק. אֲוֹלָם אֵם פְּסוּל 'הִסַּע דַּעַת' הוּא 'פְּסוּל
32 הַגּוֹף', אֵינֶם צְרִיכִים 'עֵיבוֹר צוּרָה' כִּדִּי לְשַׂרְפָּם.

33 שְׁנִינוּ בַּמִּשְׁנָה: 'בְּשָׂר שֶׁנִּמְצָא כו' בַּעֲזָרָה, אֵיבְרִים עוֹלוֹת וַחֲתִיכוֹת
34 חֲטָאוֹת, וּבִירוּשָׁלַיִם זִבְחֵי שְׁלָמִים. זֶה וְזֶה תַּעוּבָר צוּרָתוֹ יִצָּא לְבֵית
35 הַשְּׂרִיפָה'.

36 אִמְרֵי רַבִּי לְעֹזַר בְּשֵׁם רַבִּי הוֹשִׁעְיָא, הִסַּע דַּעַת – קְדָשִׁים שְׁהוֹסֵחַ
37 הַדַּעַת מֵהֶם, הָרִי פְּסוּלִים הוּא פְּסוּל טוּמְאָה מִסַּפֵּק וְלֹא פְּסוּל הַגּוֹף
38 שְׁהוּא וְדָאִי, וְלִכֵּן הָרִי הוּא מַעוֹן עֵיבוֹר צוּרָה קוֹדֵם שְׁרִיפְתָּם כִּדִּי
39 שִׁיחִידָה פְּסוּל בּוֹדָאִי בְּפִסּוּל נוֹתֵר. אִמְרֵי רַבִּי הוֹשִׁעְיָא, מִתְּנִיתָא אֲמָרָה
40 בֵּן – יֵשׁ לְהוֹכִיחַ כֵּן מִדְּבָרֵי מִשְׁנַתּוֹ הַקּוֹבַעַת כִּי כָל בָּשָׂר קוֹדֵשׁ
41 שֶׁנִּמְצָא, דִּינוֹ שֶׁתַּעוּבָר צוּרָתוֹ יִצָּא לְבֵית הַשְּׂרִיפָה, הָרִי שֶׁפְּסוּל
42 שְׁהוּא מִטַּעַם 'הִסַּע דַּעַת' מִצְרִיךְ עֵיבוֹר צוּרָה קוֹדֵם לְשְׂרִיפָתוֹ.

43 הַגִּמְרָא דּוֹחָה אֶת הָרֵאִיָּה מִהַמִּשְׁנָה: אִמְרֵי רַבִּי יוֹסֵף, יָדָאִת – וְכִי נִכּוֹן
44 הוּא הַדְּבַר שֵׁשׁ רֵאִיָּה מִהַמִּשְׁנָה, הָרִי יִתְכֵּן לְפָרֵשׁ שֶׁפְּסוּל הַבָּשָׂר
45 בַּמִּשְׁנָה הוּא כָּלֵל לֹא מִשּׁוֹם 'הִסַּע דַּעַת', אֲלֵא מִכִּיּוֹן שֶׁלֹּא אֲבָל
46 לְבָשָׂר אֵין אֶת יָבֹל שֶׁמָּא נִתְקַלְקַל צוּרָתוֹ – שֵׁשׁ לָנוּ לַחֲשׁוֹשׁ אוֹלִי
47 כְּבָר נִפְסַל הַבָּשָׂר בְּנוֹתֵר, וּמִכִּיּוֹן שְׁהוּא רַק סֵפֶק, לְפָנֵם בֵּן צָרִיךְ מִיָּסֵר
48 – לִכֵּן אִמְרָה הַמִּשְׁנָה שֵׁשׁ לְהַמְתִּין עַד שִׁיפְסַל בּוֹדָאִי וְתַעוּבָר
49 צוּרָתוֹ יִצָּא לְבֵית הַשְּׂרִיפָה, וְלַעוֹלָם 'הִסַּע דַּעַת' הוּא פְּסוּל הַגּוֹף
50 וְאֵינוֹ צָרִיךְ עֵיבוֹר צוּרָה.

51 שְׁנִינוּ בַּמִּשְׁנָה: 'נִמְצָא בְּנִבְלִין כו' אֲבָרִים נִבְלִיּוֹת וַחֲתִיכוֹת מוֹתְרוֹת'.
52 הַגִּמְרָא מִתְּרַחֵב בְּדִין זֶה: רַבִּי קְרִיסְפָּא אִמְרֵי בְּשֵׁם רַבִּי יוֹסֵף בְּרַבִּי
53 הֲנִינְיָה, מַה שֶּׁשְׁנִינוּ בַּמִּשְׁנָתּוֹ 'אֵיכָרִים נִבְלִיּוֹת' אֵין הַכּוּוֹנָה שֶׁהֵם
54 אֲסוּרִים בַּאֲכִילָה רַק מִסַּפֵּק שֶׁמָּא הֵם נִבְלִיּוֹת, אֲלֵא הֵם נִחְשָׁבִים
55 כְּנִבְלִיּוֹת וְדָאִיּוֹת וְלִכֵּן הָאוֹכֵלִים מֵהֶם לֹקִין עֲלֵיהֶם מִשּׁוֹם נִבְלִיָּה.
56 מִבִּיָּאָה לָכֵךְ הַגִּמְרָא רֵאִיָּה: מִתְּנִיתָא אֲמָרָה בֵּן – יֵשׁ לְהוֹכִיחַ כֵּן
57 מִהַדִּין שֶׁשְׁנִינוּ יַחַד עִמּוֹ, 'אֵיכָרִי נִבְלִיּוֹת וַחֲתִיכוֹת מוֹתְרוֹת', וְיֵשׁ
58 לְדִיִּיק בִּלְשׁוֹן 'חֲתִיכוֹת מוֹתְרוֹת' וְכִי לֹא הַכּוּוֹנָה בָּהֶם שֶׁהֵם מוֹתְרוֹת
59 בַּאֲכִילָה מִשּׁוֹם, וְדָבָרֵיהֶם – וְכֵן גַּם דִּין 'אֵיכָרִים נִבְלִיּוֹת' הֵינּוּ שֶׁהֵם

60 נִבְלִיּוֹת מִשּׁוֹם וְלִכֵּן לֹקִין עֲלֵיהֶם מִשּׁוֹם נִבְלִיָּה.
61 אִמְרֵי רַבִּי קְרִיסְפָּא בְּשֵׁם רַבִּי יוֹסֵף בְּרַבִּי הֲנִינְיָה, הָדִין שֶׁבָּשָׂר הַנִּמְצָא
62 בַּגְּבוּלִין 'אֲבָרִים נִבְלִיּוֹת', הוּא דּוּקָא אֵם הִי מוֹשֻׁלְכִים סֵתָם, אֲבָל
63 אֵם הִי מִתְּרוּוֹת – כַּמָּה אֵיבְרִים קְשׁוּרִים עַל חוּט, הָרִי הֵם מוֹתְרוֹת
64 לְפִי שֶׁאֵת הַנִּבְלִיּוֹת אֵין אָדָם חוֹרֵז עַל חוּט אֲלֵא מִטִּילָם בַּאֲשַׁפָּה
65 וְדִי.

66 הַגִּמְרָא מִבִּיָּאָה בְּרִייתָא הָעוֹסֶקֶת בַּעֲנִין בָּשָׂר שֶׁאֵין יוֹדֵעַ מַהִּיכֵן
67 הוּא: תִּנִּי בְּרִייתָא, אֵם הִי תַשַּׁע תְּנוּיּוֹת מוֹכְרוֹת בְּשָׂר נִבְלִיָּה וַחֲנוּת
68 אַחַת מוֹכְרַת בְּשָׂר שְׁחוּטָה, וְקֵנָה בָּשָׂר בַּאֲחַת הַחֲנוּיּוֹת וְנִתְחַלְפוּ לוֹ
69 – אֵינוֹ יוֹדֵעַ בִּאִיזָה מֵהֶם קֵנָה, הָרִי הוּא חוֹשֵׁשׁ שֶׁמָּא קֵנָה בַּחֲנוּיּוֹת
70 הַנִּבְלִיָּה וְהַבָּשָׂר אֲסוּר. שֶׁאֵף שְׁחִנוֹת הַשְּׁחוּטָה הִיא קְבוּעָה וְכֵל
71 קְבוּעַ כַּמְחָצָה עַל מַחְצָה דְּמִי, עֲדִיין הוּא סֵפֶק וּמִסַּפֵּק הָרִי הַבָּשָׂר
72 אֲסוּר. וְלִנְמָצָא – אֵם נִמְצָא הַבָּשָׂר עַל הַקְּרָקַע, שִׁכְבָּר פִּירֵשׁ
73 הַבָּשָׂר מִהַמְּקוֹם הַקְּבוּעַ, הוֹלִיכִין אַחֲרָיָם הָרִיב וְהָרִיב הַבָּשָׂר נִבְלָה
74 בּוֹדָאִי.

75 אֵם הִי תַשַּׁע תְּנוּיּוֹת מוֹכְרוֹת בְּשָׂר שְׁחוּטָה וַחֲנוּת אַחַת מוֹכְרַת בְּשָׂר
76 נִבְלִיָּה, וְקֵנָה בָּשָׂר בַּאֲחַת הַחֲנוּיּוֹת וְנִתְחַלְפוּ לוֹ – אֵינוֹ יוֹדֵעַ בִּאִיזָה
77 מֵהֶם קֵנָה, הָרִי הוּא חוֹשֵׁשׁ לָכֵךְ שֶׁמָּא קֵנָה בַּחֲנוּת הַנִּבְלִיָּה, כִּיּוֹן
78 שִׁכָּל קְבוּעַ כַּמְחָצָה עַל מַחְצָה וְנִמְצָא שֶׁמַּחְצִית הַחֲנוּיּוֹת מוֹכְרוֹת
79 נִבְלָה, וּמִסַּפֵּק הַבָּשָׂר אֲסוּר. וְלִנְמָצָא – אֵם נִמְצָא הַבָּשָׂר עַל
80 הַקְּרָקַע, הוֹלִיכִין אַחֲרָיָם שֶׁמּוֹכְרוֹת בָּשָׂר שְׁחוּטָה וְהַבָּשָׂר מוֹתֵר
81 בַּאֲכִילָה.

82 אִמְרֵי רַבִּי יוֹחָנָן, בָּשָׂר הַנִּמְצָא בִּיד נִכְרִי הָרִי הוּא כְּמוֹ שֶׁהַבָּשָׂר נִמְצָא
83 בְּפִלְטָא – בְּשׁוֹק, וְאֵם רֹב הַחֲנוּיּוֹת מוֹכְרוֹת בָּשָׂר שְׁחוּטָה הָרִי
84 הַבָּשָׂר מוֹתֵר בַּאֲכִילָה.

85 הַגִּמְרָא מִבִּיָּאָה מַעֲשִׂיּוֹת הַקְּשׁוּרִים לָכֵךְ. מִסְפַּרְתָּ הַגִּמְרָא: רַבִּי לְעֹזַר
86 בִּי ו-בִּן רַבִּי חֲנִי, הָיוּ מְסַפְּרֵי לְרַבִּי מֵנָא – הִיָּה נִשְׁעֵן בְּהִלְכָּתוֹ עַל
87 רַבִּי מֵנָא. בְּדַרְכּוֹ, חָמָא לְהוֹר אֲרָמָא – רָאָה נִכְרִי אֶחָד, מְסַפֵּק מִן
88 סוֹפִיָּה – הַחוּתוֹךְ בָּשָׂר מִסּוֹס, וּמִסְפִּיק לְכָרָא – וּמוֹצִיא לְשׁוֹק כִּדִּי
89 לְמַכּוּר. אִמְרֵי לִיָּה רַבִּי לְעֹזַר לְרַבִּי מֵנָא, תִּדָּא הִיא – הָאֵם נִכּוֹנִים
90 הַדְּבָרִים דְּאִמְרֵי רַבִּי יוֹחָנָן שֶׁבָּשָׂר הַנִּמְצָא בִּיד נִכְרִי הָרִי הוּא נִמְצָא
91 בְּפִלְטָא וְהוּא מוֹתֵר בַּאֲכִילָה, בַּעוֹד שֶׁאֵנוּ רוֹאִים כִּאֵן שִׁיתֵּכֵן
92 שֶׁבָּשָׂר הַנִּמְצָא בִּיד הַנִּכְרִי הוּא בָּשָׂר סוֹס. אִמְרֵי לִיָּה רַבִּי מֵנָא לְרַבִּי
93 לְעֹזַר, אֵין מַמְעָשָׂה זֶה כִּל קוֹשִׁיא עַל רַבִּי יוֹחָנָן, וְזֹאת מִכִּיּוֹן שֶׁן
94 אִמְרֵי רַבִּי יוֹסֵף שְׁהוּא רַבִּי וּמוֹרֵי עַל דְּבָרֵי רַבִּי יוֹחָנָן, וְהֵן – דְּבָרֵי
95 נֹאמְרוּ דּוּקָא בְּאוֹפֶן שְׂרָאוֹ אוֹתוֹ – אֶת הַגִּי יוֹצֵא מִמְּקוֹלֵין –
96 מַחֲנוּתוֹ שֶׁל יִשְׂרָאֵל, אִזּוֹ הָדִין שֶׁהוֹלְכִים אַחֲרָיָם הָרִיב וְהַבָּשָׂר מוֹתֵר,
97 וְכֵאֵן הָרִי לֹא נִרְאָה הַגִּי יוֹצֵא מִמְּקוֹלֵין שֶׁל יִשְׂרָאֵל.

98 מַעֲשָׂה נוֹסֵף: חֵד בַּר נֵשׁ בְּצִיפּוֹרִין – אָדָם אֶחָד בַּעִיר צִיפּוֹרִי, אֲוִיל
99 בְּעֵי מִיָּבִין קוֹפֵד מִן מַכְהָא – הֵלֵךְ וּבִיקֵשׁ לִקְנוֹת בָּשָׂר בַּחֲנוּת הַבָּשָׂר
100 הַכָּשֵׁר. סִירֵב הַטֵּבַח לְמַכּוּר לוֹ, לֹא יָהֵב לִיָּה – וְלֹא נָתַן לוֹ מִכִּיּוֹן
101 שֶׁהִיא שׁוֹנָאוֹ. אִמְרֵי לִיָּה לְהוֹר רֹמִיָּי וְאִתְּרִי לִיָּה – אִמְרֵי אוֹתוֹ אָדָם
102 לָגִי אֶחָד שִׁיקְנָה לוֹ, וְהוּא אֲבָן קֵנָה לוֹ אֲצֵל אוֹתוֹ סֵתָה. אִמְרֵי לִיָּה
103 אוֹתוֹ אָדָם לְטֵבַח, לֹא נִסְכִּית עַל בְּרִיתָה – וְכִי לֹא קִנִּיתָ מִמֶּךָ שֶׁלֹּא
104 מִרְצוֹן עַל יְדֵי מַעֲשָׂה עֶרְמָה זֶה שֶׁעָשִׂיתָ לְשַׁלּוֹחַ אֵלֶיךָ אֶת הַגִּי
105 שִׁיקְנָה מִמֶּךָ. אִמְרֵי לִיָּה – עֵנָה לוֹ הַטֵּבַח, לֹא הוֹעֵלֵת בְּעֶרְמָתְךָ כְּלוֹם,
106 וְלֹא בְּשָׂר דְּנִבְלִיָּה יִתְבַּיֵּת לִיָּה – וְכִי לֹא בָּשָׂר נִבְלָה הוּא שִׁמְכֵרְתִּי
107 לָגִי וְשׁוּב אֵין אַתָּה יָכוֹל לֵאכֹל.

108 רַבִּי יְהוֹמָה אִמְרֵי עַל כֵּךְ בְּשֵׁם רַבִּי הֲנִינְיָה, מַעֲשָׂה זֶה שְׁחִידָה בְּצִיפּוֹרִי
109 בָּא לְפָנֵי רַבִּי כִּדִּי לֵאסוּר בָּא הַנִּמְצָא בִּיד גִּי אִפִּילוֹ כְּשִׁיּוּצָא
110 מִמְּקוֹלֵין שֶׁל יִשְׂרָאֵל, שְׁהָרִי אֲבָן הַטֵּבַח הַיִּשְׂרָאֵל מִכֵּר לָגִי נִבְלָה.
111 וְאִמְרֵי רַבִּי, לֹא בּוֹלָא מִינִיָּה – לֹא כָל כְּמִינִיָּה וְהֵינּוּ שֶׁאֵין בִּיכּוּלָתוֹ
112 שֶׁל טֵבַח זֶה שֶׁעָשָׂה שֶׁלֹּא כְּהוֹנֵן מִיָּסֵר מְקוֹלֵין בְּצִיפּוֹרִין – לֵאסוּר
113 אֶת כָּל הַחֲנוּיּוֹת שֶׁל הַגִּיּוֹים מוֹכְרֵי הַבָּשָׂר שְׂרָאִינוּ אוֹתָם קוֹנִים
114 מִהַטְבָּחִים הַיִּשְׂרָאֵלִים.

115 הַגִּמְרָא מִבִּיָּאָה אֶת הוֹרָאָתוֹ שֶׁל רַב בַּעֲנִין זֶה: רַב נָתַת לְחֵמֶן – רַב
116 יֵרַד לְבַבְלָה, חֲתָתוֹן מְקוֹלֵין – וְרֹאָה אוֹתָם מְקִילִים בְּבָשָׂר הַנִּמְצָא בִּיד
117 גִּי, וְחֲסִיר עֲלִיָּה – וְלִכֵּן רַב הַחֲמִיר עֲלֵיהֶם וְאִסַּר לָהֶם בָּשָׂר
118 שֶׁנִּתְעַלַּם מִן הָעֵץ, וְכִמוֹ שֶׁמִּפְּרֵשׁ הַדּוּלֵךְ.

119 הַגִּמְרָא מִבִּיָּאָה מַעֲשִׂיּוֹת שֶׁרַב הֵלֵךְ לְשִׁיתָתוֹ וְאִסַּר לָהֶם אֶת הַבָּשָׂר.
120 מִסְפַּרְתָּ הַגִּמְרָא: חֵד בַּר נֵשׁ אֲוִיל – אָדָם אֶחָד הֵלֵךְ